

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

BŘEZEN 2005 *** ROČNÍK VI.*** ČÍSLO 3

Citát inspirující:

... kdyby tady byl člověk věčně, nikdy by nenapsal nádhernou báseň, román, nevytvořil by umělecké dílo, které by příští generace obdivovaly.

Lucie Koutná – Stříhač břečťanu

Kvete jaro v nás
když ze své zimy míříme na světlo
všude kolem dojemné vlhko
smířlivě chladící šrámy mrazu
najednou už ne času na stopě
ale prodlévajíc v něm
vnímajíc ubzučené tóny života
skládáme ze své vděčnosti
malou modlitbu
a pak se laskáme s okamžiky

Pavel Herbrych

MLÁDÍ VPŘED

Chci se dnes zamyslet nad jednou otázkou: Proč o LIS nemají zájem mladí autoři? Přemýšlím o tom již delší dobu a musím říct, že asi neexistuje jednoznačná odpověď. Tu a tam se mladý autor (v poslední době spíše autorka) najde, občas přijde a ... časem se zase vytratí. Asi pro něj nejsme zajímaví, my stále mladí „rakváči“, kteří máme „patent na rozum“. A přitom by LIS novou krev určitě potřeboval.

Kdybych byl mladý autor, chtěl bych znát názor zkušenějších básníků a prozaiků na moje věci. Snad proto bych vyhledal spolek při knihovně. Splnilo by se moje očekávání? Někdo by si moji tvorbu přečetl, na schůzce by ji rozpitval a co dál? A tady si myslím, že je naše první chyba. Podle jedné dvou básní děláme závěry. Víte, mně to připomíná praxi ve nemocnici (zase ty zuby, jak někteří povzdechnou). Podle vytažení jednoho zubu se nedá poznat kvalita zubaře, ani podle jedné básně, sic dobré, se nedají pět oslavné ódy nebo autora zatracovat! Autor chválený si řekne, výborně, možná usne na vavřínech, ale spíše bude hledat další uplatnění své tvorby. Autor haněný nebo odbytý větou, že je ještě mladý a má všechno před sebou, si pro sebe řekne, ať si ti páprdové trhnou nohou! a víc jej neuvidíme. Ten úspěšnější chce znát další názory na tvorbu, většinou ji u nás již nedostane, ale souhlasím s tím, že záleží především na něm, jak naloží s informacemi získanými třeba z Kobry, jak se bude účastnit soutěží, kde může získat informace nebo jak se bude pídit na internetu po dalších zdrojích (např. pošle básně anonymně na literární server).

Nevím, do jaké míry jej zajímají diskuse o autorech známých, když spíše odezírá, do diskuse se zapojuje sporadicky jako nakonec větší polovina LISu. Co mu taková diskuse přinese, když třeba ani nezná tvorbu onoho autora, aby si mohl udělat vlastní názor a prezentovat jej. K čemu je diskuze o básníkovi, jehož sbírku četli dva tři LISáci a ostatní jej číst ani po té diskusi nebudou?

A dále by mně, jako mladého autora, zajímalo, jaké jsou publikační možnosti? Pokud má autor zájem, objeví se jeho tvorba v KOBRE nebo v ČAJi a co dál? Proč nejsme schopni vydávat malé brožurky typu edice Profily? A tady je naše druhá chyba. Pochopitelně, že zájem musí projevit především autor. Vždyť nakonec i on sám, znalý práce s počítačem víc než většina z nás, je schopen svoje práce připravit k tisku a vydat si je pro okruh svých známých! Nakonec básníci a herci z Paky Kracík s Pařízkem vydávají svoje sbírky v primitivní formě secvaknutí několika papíru k sobě sešívačkou (15 papíru potištěných jednostranně, cena 25 Kč). A jsme u toho, nakonec sám! Tak na co potřebuje nějaký spolek, který mu vlastně nic moc nepřinese, nijak mu nepomůže, není schopen vydávat sborníky s mou tvorbou? Vždyť si to nakonec můžu udělat sám na koleně. Vložím svoji práci, papíry seženu a kopírka taky není už tak nedostupná věc jako za našeho mládí!

Takže nevím, jestli jsem přesně odpověděl na v úvodu položenou otázku, ale v každém případě si myslím, že jsem přece jenom uhodil hřebíček na hlavičku.

A LIS zestárne a stane se z něj odkladiště regionálních autorů důchodového věku, kde všichni budou vzpomínat, pokud nebudou zasaženi Alzheimerem či nějakou jinou nemocí „od skla“ na to, co mohli napsat, kdyby se jim chtělo, když byli mladí a platilo i pro ně heslo: MLÁDÍ VPŘED!
Václav

VARNSDORFSKÉ PUBLIKACE

Obdržel jsem zásilku z Městské knihovny ve Varnsdorfu. Jednalo se o sborník z loňské literární soutěže Rodinné a jiné slavnosti a další dvě publikace. Musím předeslat, že si pracovitosti varnsdorfských vážím, především pana Milana Hrabala, který je motorem většiny akcí, ale i všech knihovnic z místní knihovny v čele s ředitelkou Olgou Domorázkovou. Od roku 1993 organizují celostátní soutěž (jednou za dva roky) a v mezidobí akce pro děti (Drápanda), ale i řadu jiných akcí a soutěží. Jejich péče o lužickosrbskou literaturu je obdivuhodná. Svátek lužickosrbské poezie se ve Varnsdorfu konal na podzim 2004 (již poosmé) a vzešel z něj sborník Ozvěna v dřevinách (viz jedna z publikací).

Další publikací je práce vítězky Literárního Varnsdorfu 2004 Michaely Janečkové Tak to vidíš, Kláro, která humorně líčí situaci v našem školství očima mladé učitelky sportovní školy. Vlastní sborník, ten přináší práce oceněných autorů, výsledkovou listinu a všechny náležitosti z akce (statistiku, medailónky autorů, fotografie ze setkání atd.). Potěšitelné, že opět nechybí autor z LISu (tentokrát Petr Veselý – ČU a povídka Kniha života). Zajímavé je, že nepřetržitě od roku 1998 jsou autoři LISu zastoupeni mezi oceněnými (když si tak přivlastníme cenu Milana Cilera v roce 2002, tehdy ještě nečlena LISu).

Ale zpátky ke sborníku, je trochu útlejší než ty předcházející, ale myslím si, že v něm lze najít řadu zajímavého čtení a nových jmen. Mně se osobně líbila již vzpomínaná Michaela Janečková (podle příspěvku se jmenuje sborník), ale třeba i úsporná poezie Petra Bukovjana (2.cena za poezii), ale potěšila mě i účast Radany Šatánkové mezi oceněnými (z mělnického Pegasu a vlastně i z Frýdku-Místku).

V úvodním slovu píše Milan Hrabal, že varnsdorfská soutěž objevila během několika ročníků již řadu dnes známých autorů (např. Věra Chase, Viki Shock, Kateřina Rudčenková, Milan Šedivý, atd.). Doufám, že i ten loňský ročník přinese nová jména na pulty našich knihkupectví.

Zájemci o výše uvedené knížky (i jiné, např. sborníky z minulých ročníků Nemůžeš zadržet oblaka, Tanec na hladině ticha, Denní hvězdy, noční ptáci) mají možnost kontaktovat knihovnu (MK, Legií 2574, 407 47 Varnsdorf, info@mkvdf.cz), kde najdou řadu dalších knížek z místní produkce.

Přeji všem organizátorům hodně pohody a budu se těšit na další ročník Literárního Varnsdorfu 2006, na kterém by LIS neměl chybět.
Václav

ZÁPIS ZE SCHŮZKY LIS

dne: 2. 3. 2005 od 17 hodin, místo: Městská knihovna Jičín,
přítomni: Benešová, Herbrych, Jebavá, Jindra, Matějovská, Procházka, Teslík,
Zákoustká, Zeman, Žantovský.
omluveni: Beranová, Eberlová, Franc, Veselý, Zlatníková.

1. Uvítání

Benešová přivítala plénium za příspěvkovou organizaci Městská knihovna Jičín. Jindra přivítal plénium za výbor občanského sdružení Paměť (místopředseda). Žantovský přivítal plénium za Sdružení rodáků a přátel Řehče (taktéž místopředseda). Procházka přivítal plénium (bez uvedení funkce).

2. Čurání

Jindra zarecitoval báseň Petr Nikl: Čurám. Procházka objasnil totožnost Nikla: performer a výtvarník; všemožně všemožně vystavoval.

3. Překvapení

Herbrych představil překvapení: unikátní výtisk své sbírky, kterou bez jeho vědomí připravila jeho slovenská společnost.

4. Procházkovy informace

Procházka informoval o předpokládané účasti na Domažlickém poetickém jaru: Franc + choť, Procházka, Herbrych. Poděkoval za účast na vyhlášení výsledků Jivínského Štefana, seznámil s výsledky a nominacemi týkajícími se LIS. Zdůraznil, že návštěva prezidenta republiky téhož dne v Jičíně byla hlubokým zážitkem.

5. Billboardy

Jindra oznámil, že byl v Dolním Bousově, přičemž zde byl také Gross (tehdy 1. místopředseda vlády) a další političtí činitelé. Jindra u příležitosti tohoto setkání přednesl 15minutový proslov, ve kterém prý mimo jiné doporučil Grossovi nepoužívání billboardů při volební kampani. Nyní, znalý výsledků voleb, poukázal na svoji tehdejší prozíravost, přičemž k tomu použil zejména hovorové expresivní jazykové prostředky. Doplnil, že mu byla nabídnuta možnost kandidatury na kandidátní listině ČSSD, což prý rezolutně odmítl.

6. Hodnocení Herbrychovy poezie

Přítomní členové LIS se vyjádřili k Herbrychově poezii. Jindra se vyjádřil pochvalně. Teslík se vyjádřil pochvalně. Žantovský se nevyjádřil, poukázal však na několik morfologických chyb a nevhodné lexémy. Na hodnocení navázala plynule diskuze o přechodnících. Zeman objasnil, že přechodník je archaický prostředek, jehož využívání pro současnou češtinu není příznačné. Jindra prohlásil, že jejich neaplikování by znamenalo pro poezii znatelnou

ztrátu, a na důkaz zarecitoval ukázkou z díla Zlatníkové. Žantovský upozornil, že přechodník lze s úspěchem nahradit rozvitou doplňkovou vazbou (atribut verbální). Jindra zarecitoval pokračování ukázkou z díla Zlatníkové, čímž pro tento případ vyvrátil Žantovského tvrzení, neboť by došlo k vyloučení rýmu.

7. Volba předsedajícího

Plenární zasedání dodatečně zvolilo předsedajícího schůze. Žantovský navrhl usnesení: *Schůzka LIS volí předsedajícím schůze Bohumíra Procházku*. Hlasování: 8 pro, 2 se zdrželi (Herbrych, Procházka). Návrh byl přijat.

8. Autorské mikročtení

Herbrych přečetl několik ukázek ze své sbírky. Teslík vyjádřil přesvědčení, že básníci nad 30 let věku by se neměli zúčastňovat soutěží, ale vydat knihu, čímž vstoupí do soutěže zcela jině. Zákoutská prozradila, co se dělo mezi ní a Herbrychem v roce 1996 nebo 1997. Podle jejího názoru se od té doby hodně zlepšil. Jindra vyjádřil přesvědčení, že čtenář není vhodným objektem našeho zájmu. Matějovská se k Herbrychově tvorbě vyjádřila pochvalně, i když připustila, že prozatím neměla k dispozici dostatečně dlouhý časový úsek k jejímu pochopení. Procházka v nastalé diskuzi o literárním soutěžení poukázal na subjektivní přístup porotců, který doložil vlastním realizovaným experimentem.

9. Schůzky ve vinárně

Teslík a Herbrych informovali plénum, že z důvodu nízké frekvence schůzek LIS již úspěšně realizují projekt vlastních privátních četnějších schůzek v Zámecké vinárně v Jičíně. Vyzvali ostatní členy LIS, aby se v případě zájmu do tohoto projektu také zapojili. Schůzky se konají obvykle v pátek (nikoli však každý), většinou s ohledem na možnost dopravy některých účastníků pod vlivem alkoholu do místa trvalého pobytu po skončení schůzky. Za ideální proto organizátoři považují předchozí telefonickou dohodu s potenciálními dalšími účastníky. V případě zájmu volejte Teslík: 777 724 643 nebo Herbrych: 605 065 636.

10. Diskuze

Účastníci zasedání diskutovali o tom, zda je lepší, když autor píše stále stejně, či nikoli. Matějovská na základě vlastní zkušenosti vyjádřila přesvědčení, že pokud píše autor dobře, neunavuje, ani když píše pořád stejně. Následovala diskuze o registraci tiskovin. Žantovský upozornil na riziko neefektivního rozesílání povinných výtisků dle tiskového zákona v případě existence registrace. Objasnil souvislost této skutečnosti s označováním Kobry a ČAJe jako interních tiskovin. Jebavá přednesla zprávu o stavu hospodaření LIS. Procházka navrhl usnesení: *Schůzka LIS uvolňuje z fondu LIS částku 1000 Kč jako odměnu Václavu Francovi za vydávání Kobry a ČAJe*. Hlasování: 8 pro, 1

se zdržel (Žantovský) (Benešová nepřítomna). Návrh byl přijat. Otázku distribuce ČAJe a Kobry do knihoven projedná příští schůzka LIS.

11. Příprava pro následující schůzku LIS

Prózu k hodnocení členy LIS dodá závazně Matějovská a Procházka, dobrovolně Jindra. Práce odevzdají Benešové do příspěvkové organizace Městská knihovna Jičín, nejlépe na elektronickém nosiči dat.

Konec schůzky byl v 19.00 hodin. Příští schůzka LIS se koná 6. dubna 2005 v 17 hodin v Městské knihovně Jičín

Zapsal: Žantovský

OHLASY NA KOBRU 2/2005

Veselý Petr

1. Postrádám uvedení autora úvodních veršů. Jsou mi povědomé, snad to nejsou moje ?! Zatracená skleróza ! Ale na to aby byly moje jsou příliš dobré. Blahopřeji autorovi – autorce!

2. Článek na téma „Prachy... a informace“. Stále se motáme v kruhu. Jistě, Knihovna Jičín je velice laskavá, že tam takovou chásku trpí. Osobně radši bych byl, kdybychom se scházeli v hospůdce – vinárničce a to ne jen všichni ve stanovenou dobu, ale i nahodile tu ten s tím ona s oním atd. Je to romantický pohled, ale až ne tolik nerealistický. Bohužel v našem případě nerealistický je a to z důvodů geografických. LIS je rozložen na příliš velkém území, doufejme, že jej tato rozpínavost nerozloží! Závěrem autorský citát k zamyšlení: napečou-li se dobré koláče, jistě se dobře prodají !

3. Řekni mi co čteš. To máš z toho Václave, že sežereš co Ti nabídnou a pak je Ti z toho na blití. (promiň, držel jsem se ducha doby). Nechci se chválit, ale asi mám natolik vytříbený čich, že takovou fekálii vycítím na sto honů a ani okem nezavadím. Nenechám se nachytat argumenty, že je nutné mít přehled.

4. Zbytečné trápení. Četl jsem tento text a chutnal mi čím dál víc. Ten jazyk a ty obrazy ! Skutečná poezie, dílo člověka se schopností vnímat a své pocity vyjádřit poetickým jazykem. Během čtení jsem typoval, kdo asi je autorem. Příznám se, že jsem neuhodl. Můj typ byl Milan Cíler. Nebyl jsem však zklamán, blahopřeji Václave Teslíku a smekám! Díky za pozitivní zážitek!

5. Literární soutěže. Mám dotaz (asi na šéfredaktora), možná odpověď bude prospěšná i jiným. Je možné poslat do obou soutěží stejné básně (Vysočina, Mělník)?

6. Největší Čech. Asi se Vám to už taky stalo, že něco dokončíte, odešlete a pak se Vám v hlavě rozsvítí. Tak přesně to se mi stalo s touto anketou. V rámci LISu to není malér, ten napravím hned, ale docela mě zamrzelo, že jsem jej nestihl použít v národním měřítku. Druhý den ráno po tom, co byla anketa ukončena se mi zjevil jednoznačný typ, který byl mimo jakoukoliv konkurenci: ČESKÁ MÁMA.

Bohumír Procházka

Václave,

děkuji Tobě a všem zúčastněným autorům za Kobru. Myslím si, že je dobrá a hodnotná, protože je kritická, není uslintaná, je pestrá a hlavně – stala se opravdu záležitostí LISu, není jen autorským tiskem. I když vím, že bys ji dokázal zajímavě zaplnit sám.

Vnímám tvůj pesimismus, mám dojem, že neklesá, kdo ví, zda dokonce negraduje. Potvrzuje, že jsi na dobré cestě vstoupit mezi klasiky, ostatně už jsi tam nakročil. Neboť, kromě jiného, touhle cestou oni se ubírali ve svých denících, které deníky nejsou. Zábrana, Hanč, Váchal, Diviš a další. Znechucení světem, které se pro někoho dá vyložit i jako sebelítost. Tohle druhé snad není Tvůj případ, ten přijde, až se dostaneš do mého věku.

Omlouvám se všem, kdož si myslí, že se do věci společných málo zapojuju. Mají pravdu.

K úvaze Prachy Neměli bychom se nechat od úředníků, známých škůdců kultury příliš znechutit. Kupříkladu v pravidlech o grantech nikde není napsáno nic o potřebě založení OS. Žádat mohou fyzické i právnické osoby. Tak tam stojí doslova. Co se týče registrace periodického tisku: Prochoroviny jsou registrované už několik let. Už při registraci jsem jim vysvětlil, proč nebudu povinné výtisky nikam posílat. Oni na to nereagovali, seznam knihoven poslali, ale já nic nikam neposílám. Nikdo neurgoval. Vždyť mnoho našich předpisů je dělaných tak, že se ani splnit nedají Ani nikdo nepředpokládá, že se plnit budou. To si s úředníky hrajeme takovou hru.

Tvoje úvaha je potřebná, zajisté nebudeš nikoho k ničemu nutit, ale je potřeba pořad nás k něčemu hecovat. Nevzdávej to! My to potřebujeme.

Dík Teslíkovi za mikroesej o poezii. Odtud se odrazit.

Petrova snaha o hledání Čechů. Problém vidím v tom, že my stavíme na tom, co o našich předcích víme. A co my o nich opravdu víme? Jestli nám o nich posléze televize něco poví a bude to seriózní, tož chválabohu.

Užitečná je tahle akce i v tom, že problém klade otázky. Kupříkladu tu, jestli je pro nás podstatnější, že příslušný hrdina postavil tenaten barák (zámek, kostel ...), nebo jestli je pro nás důležitější jeho charakter. Mám-li jmenovat, hlasoval bych pro Havlíčka a Petru Procházkovou.

Ostatně, nejlíp to vyřešila JANOVA, která to táhne přes sex i když to třeba tak neříká tak na rovinu. Škoda, že nás na Chodsko nejede víc.

Všechny zdraví proChor a těší se na setkání na Štefanovi, kam jsme náležitě nominováni.

proChor

Martin Žantovský

Takže: autor úvodních veršů je uveden, ale je možné, že veselypetr nebo i jiní jej nevidí. Další dobrý důvod pro nepoužívání WordArtů, KlipArtů a podobných nesmyslů, které (páč nejsou textem, ale grafikou) jsou v některých

verzích programu nezobrazitelné, tudíž neviditelné. Vytvářejí zmatek, bordel a přidělávají práci tomu, kdo text nějak zpracovává dál (páč musí tyto obrázkové projevy ručně přeměnit na text pomocí prstů a klávesnice). Tolik bagr.

Janova

Díky Martinovi za vysvětlení. Já jsem se divila, proč Petr neví, či jsou to verše, když mi na obrazovce jasně svítil Martin Žantovský.

Až po Petrově komentáři jsem si dodatečně všimla, že byl uveřejněn dokonce příspěvek Václava Teslíka, který jsem si ráda přečetla.

K našemu setkávání bych uvítala, kdybychom více komunikovali přes mejly, neboť jak je vidět, tak se zapojují jen někteří. Pak by mohl být i LIS bez hranic. Jednou za rok setkání in natura bych uvítala. Kvituju s povděkem, že Petr Veselý se ozývá rychleji než já. I když jsem včera místo psaní telefonovala V.F., abych mu sdělila svůj názor na KOBRU. Má můj obdiv a divím se, že je ještě něčeho takového schopen.

Seznámení s knihou Natálie Kocábové jsem uvítala, protože bych si ji určitě nekoupila a je dobré být prostě IN. Akorát nevím, kde se ta vulgarita v mladých lidech bere. Možná, že vysílají nějaké signály (fuj, za floskuli) a my (ostatní společnost) je neslyšíme. Kdysi jsem měla pěknou, ale hodně koktavou spolupracovnici, která svůj handicap kamuflovala právě sprostou mluvou. Všechna "známá" slova měla ve slovníku a hojně používala, ale ve skrytu duše to byla nešťastná žena.

K Největšímu Čechovi bych dodala, že jsem měla volit Prochora, který vymyslel soutěž Jivinský Štěfan. Našeho Největšího by právě oním losem měli vyhodnotit.

Jinak Českou mámu беру se vším všudy a smekám před nápadem.

VÍTE,ŽE ...

- Ve sborníku Dokud básník zpívá z Literární soutěže Alše Balcárka 2002, (vyšel se požžděním) jsou uveřejněny dvě básně Václava France (U nás za vsí, Kapitulace svědomí).

- V Libáňských novinách č.33 (prosinec 2004, str. 26-28) vyšel článek Zuzany Matějovské Literární spolek navštívil Libáň (Na počest Jiřího Daniela) s fotografií Martina Žantovského z akce.

- Zlatě Zákoutské vyšel v březnovém Achátu (novopacký měsíčník) fejeton Překvapení.

- Václav Franc vydal ve Světlíku (březen-duben 2005) povídky Kořeny.

Václav

Petra Hůlová - Paměť' mojí' babičce

Prvotina mladé autorky Petry Hůlové patří podle mého názoru skutečně k tomu lepšímu, co v české próze v posledních letech vzniklo a zaslouží si právem pozornost. Rád si přečtu i nedávno vydanou druhou autorčinu knihu (Přes matný sklo), neboť Paměť' mojí' babičce je, i přesto že se děj odehrává v Mongolsku, zajímavá výpověď' o životě jedné rodiny a především o úloze žen v rodině i společnosti.

Děj se rozložen do několika kapitol, ve kterých pětice pozorovatelek líčí většinou stejný děj, ale ze svého úhlu pohledu. Během celého vyprávění uplyne čas, kdy hlavní vypravěčka dospěje, odchází do města, má sama dítě, zestárne a vrací se zpět domů. Dzaja, žije v rodině prostých venkovských mongolských pastýřů a zemědělců, má tři sestry, nejstarší Magi tragicky umírá, mladší Nara končí nakonec ve městě a nejmladší Ojuna zůstává s manželem ve vesnici, kde dožívají život jejich rodiče. Ačkoliv jejich rodiče nejsou zcela jejich, neboť právě Dzaja a Nara mají jiné otce. V rodině na počátku žije i babička Dolgorma. Dzaja odchází se sestrou své matky (Šarceceg) do města, nejprve pracuje v restauraci, ale po mnoho peripetiích končí jako prostitutka ve veřejném domě, který šéfuje její teta. Stejně tak končí i její sestra Nara. Dzaja otěhotní a porodí nemanželskou dceru, které dá jméno po své babičce Dolgorma. V závěru děj vrcholí rozchodem matky a dcery, která se dozví o matčině minulosti.

Odvypřávet v krátkosti děj, je nemožné, protože Hůlová vypráví skutečnou ságu, možná, že z mého vyprávění máte trochu zmatek, ale v knize to tak nevzní.

Právě forma vyprávění různých pohledů žen v mezních situacích ještě zvyšuje napětí románu. Myslím si, že i když nám se může zdát postavení žen v Mongolsku zcela nesrovnatelné s našimi končinami, tak ono to není zase tak dávno, kdy první ženy směly studovat a získávat postavení rovné mužům.

Knihla je doplněna krásnými pasážemi, kdy se autorka vyznává k lásce k rodnému kraji, je psaná bohatým jazykem a nesklozává k vulgaritám ani při popisu intimních scén. Snad by bylo dobré použít ke knize malý slovníček mongolských výrazů (a snad i jmen), on je čtenář nakonec z děje knihy pochopí, ale vzhledem k nezvyklým jménům a pojům, by mu to na počátku usnadnilo orientaci. Např. somon – město, vesnice, geru – obydlí, uregma – ježibaba atp.)

Ale jinak vřele doporučuji, především ženám, ale nejen jim. Zaujala mě i krátká pasáž věnovaná neplodným ženám, viz str. 170, cituji:

"Žena bez dítěte je jako strom bez plodů. osamělej a třeba silnej, ale k ničemu. takovejch stromů jsou ve stepi spousty. vyrůstaj z puklin, krouťej se

podle větru, ale žádná včela k nim, jak je rok dlouhej, nezaletí. děsí mě tyhle stromy, děsí mě ženy bez dětí."

Román jsem si oblíbil ještě z jednoho důvodu. Často jsem přemýšlel o tom, že bych někdy chtěl i já napsat určitý pohled na život jedné rodiny, pochopitelně bych se nevyvaroval autobiografických prvků, a tato kniha pro mě může být dobrým návodem.

Tak dobré čtení a autorce přeji hodně podobně zajímavých a zdařile zpracovaných námětů.

Václav

CESTA VLAKEM (fejeton)

Milan Ciler

Cesta vlakem se mi proměnila ve skutečné Psycho, když jsem zhruba na čtyřicátém kilometru trasy Ústí nad Labem - Lysá, nedaleko zastávky Velké Žernoseky, dostal průjem. Mohl bych tento stav popsat i latinským slovem diarrhea, což by alespoň částečně zjemnilo tuto skutečnost. Dokázal bych samozřejmě použít i jiné poněkud vulgárnější slovo, ale nechci tady lacině zneužívat slovních šperků českého jazyka pro vyjádření něčeho tak banálního, i když zároveň spontánně problematického. Snad bych měl pouze poznamenat, že v této těžké životní zkoušce jakékoli intelektuální pochody běží po naprosto jiné linii, zastaveny pochodem jiným, rychlejším, méně metafyzickým, spíše fyzickým, zkrátka pocitem, že už není co a ono se stále musí, aby to, co není, mohlo rychle ven, protože jinak to nejde.

Co zbývá člověku, jenž se na sklonku dne ocitl v poskakujícím železničním voze, který bezhlavě uhání kupředu, což ještě víc umocňuje kalamitu ve střevech - orgánu, o němž se zpravidla nevede společenská konverzace. Rozhodnutí stát se mučedníkem nemusí právě v takto vypjaté chvíli být tím nejlepším řešením. Stejně tak i domněnka, že co se nedá změnit, musí se vydržet, velmi rychle ztrácí svou důležitost, zvláště v konfrontaci s nesnesitelným tlakem v břišní krajině. A vůbec nejhorší na tom je, že na všechno zůstává člověk nakonec sám. Vaši spolucestující, kteří si klidně rozpráví o počasí vás mají za krajně netaktního jedince, neboť si neustále poposedávají a vrtí se sebou, což v malém stísněném kupé nepůsobí zrovna jako projev společenské ohleduplnosti. Opravdu zle začíná být ve chvíli, kdy přestáváte nést zodpovědnost za vnitřní obsah rozhovorených vnitřností a volíte náhlý a neomluvitelný úprk úzkou zaplivanou chodbičkou směrem k malému záchodku čtvercového půdorysu, kde očekáváte své rozhrěšení.

Situace se ještě více komplikuje klopýtáním přes bagáž, kterou si do středu vagonu odložili amatérští sportovci. I vy teď běžíte na čas. Možná se blížíte rekordu v lehkootletické disciplíně běh přes překážky, ale máte smůlu. Schází tu časomíra a jury, která by oficiálně potvrdila váš obdivuhodný výkon.

A konečně jste u cíle! Snažte se vzít za malou kovovou kličku úzkých dveří z umakartu a ono ouha!

Je obsazeno! Jak je to možné? Právě teď, když mám takový P., těká vám v hlavě, jenže semafor tlustého střeva už dal nekompromisní zelenou průjezdu jiného vlaku než je ten, v němž se vy právě nacházíte. Náhle přichází spásný nápad! Proběhnout o pár metrů dál do dalšího z vozů. Nyní jde skutečně o setiny vteřin. Nezajímá vás, že mnozí, co mají vysoké příjmy z rychlostních závodů, by pouze bledli závistí, kdyby spatřili váš neuvěřitelný nástup, v němž jde skutečně o všechno. Jenomže tím, že jste v úporném finiši nakonec dosáhli cíle, ještě zdaleka nekončí váš boj o uhájení vlastní důstojnosti. A právě v takové chvíli, kdy surově prožíváte svoji bezvýhodnou situaci, měl by vás spatřit senátor pověřený zastupováním vašeho volebního kraje, aby pochopil na zcela konkrétním životním případě, kde je skutečně zapotřebí přiložit ruku k dílu, protože tu jde o opravdový nedostatek sociálních jistot.

I vám už konečně došlo, že hovory těch, kteří si stěžují na zaprděnost a provinciálnost prostředí, v němž žijí, jsou naprosto banální ve srovnání s nutnou návštěvou záchodku v jedoucím vlaku, kde se z prostého sklopení promaštěného záchodového prkýnka stává western. Jediným kovbojem jste tu ovšem vy, když se marně snažíte zachytit lasem pohledu ruličku toaletního papíru, který kdosi neznámý pravděpodobně ukradl. Hledíte na sebe do slepého zrcadla a vidíte stín uzoufané tváře, dotvořený odrazem chaotické malby sprayem na špinavé stěně za vámi. Pozorujete smutně svoji rozevřenou dlaň připomínající naklepaný řízek a vnitřně doufáte, že se nebude muset stát konečným řešením. Naštěstí si všimnete úzké roličky zapomenutých novin svisle zastrčené do hluboké kapsy baloňáku mající v dané chvíli cenu balíku petrodolarů. Spásonosně si odfrknete a světácky začnete trhat titulní stránku s fotografií jednoho z premiérových poradců. Kdyby jen tušil, jaké pocty se právě dostává jeho tváři, jistě by neuléhal klidným spánkem dítěte. První kolo dopadlo dobře. Ring už za krátkou chvíli bude opět volný.

Na to, že zaprášeným umyvadlem neteče voda, přestáváte brát zřetel. Cítíte se totiž jako vítěz a samozřejmě máte morální právo dívat se pohrdavě po svých spolucestujících, kteří si vzájemně vypráví přihlouplé historky ze života. Dokonce si nepřipouštíte ani nepříjemné chování průvodčí s pohledem pravověrného mormona, která vás zaklíná přáním o platnou jízdenku. A je naprosto na místě pociťovat sílu a odhodlanost jako bájný rek ze starodávného rytířského eposu. Vždyť jste dokázali porazit tak nečestně bojujícího nepřítele, který má svůj nejasný původ v bramborovém salátu z nádražního bufetu zajedeném sladkou máslovou hruškou a zapitém třemi točenými pivy, mezi která se jakousi podivnou náhodou zamíchalo jedno ruské vejce a kus špeku s kalíškem vodky. Jenomže vy naštěstí můžete přísahat, že všim je vinen ten položený strojvedoucí, který nedokáže řídit lokomotivu klidně, aby vagóny tolik nejančily po kolejích....

MENTOŘI JEŠTĚ NEVYMŘELI

Sešly se v únorovém čísle Kobry dva příspěvky od dvou Václavů, které se mi jevily jako vzájemně odstředivé. A tu nacházím příležitost ukázat se také jako přemýšlivý a zodpovědný jedinec se starostí o další vývoj lidské společnosti a její literatury zvláště.

V prvním případě – Václava беру jako morální autoritu, podloženou velikou osobní obětavostí. Ale snad není tak zle. Kocábovou také přímo nesnáším, ovšem předmětné Václavem uváděné výtvořky (nebo snad díla ? ChaCha!) jsem nečetl. Četl jsem ale už před tím od ní něco (hlavně z důvodu, abych před několikerým jednáním s jejím panem otcem něco znal z rodiny). Pro mě to byla hrůza a tak jsem se teď preventivně (ale možná neoprávněně) dopustil posměšku v závorce.

Myslím si však, že pokud to realita popisovaného děje vyžaduje k dokreslení a ke vtažení čtenáře do atmosféry, tak se toho přeci nezříkat. I Šrámkovo Tělo končí slovem „hovno“ s vykřičníkem. I Remarque napíše „to jsme ještě tenkrát chtali velkým obloukem“. Vezměme i Švejka. Atmosféra to vyžádala, protože byla drsná a sprosté slovo pak nemůže urazit.

Jestliže se ovšem opakuje příliš často a v případech, kdy je tam zjevně použito jen pro efekt – pak to tedy беру jako fetišový exhibicionismus. Což bylo ostatně v případě Kocábové namístě. Snad by Václavův rozbor měl posloužit nakladateli jako podklad pro posouzení jeho příštích edičních činů. Nicméně v podstatě s Václavem souhlasím (snad ho loajalita potěší !).

Přístup Václava druhého se mi zdá trochu nebezpečný ve své jakési neohraničenosti. Václav Teslík je bezesporu básník. A je znát i v jeho „Zbytečném trápení“.

Je to esej se vším, co k tomu druhu literatury patří. Struktura i obraznost – skoro báseň ! Napadají mě teď slovíčka : jenže, ovšem, avšak, ale....Teď nemluvím o formě útvaru, o kterou jsme se na poslední schůzce kamarádsky přeli. Je jasné, že lyrika zahouštěného lesa pro úkryty zvíře i napjaté stříbrné pavučiny i lyrika pramene zakrytého listím je nádherná v rýmovačce i nerýmovačce. Pokud tedy tam je nějaký obsah a také – jak Václav velice správně odhaluje – pokora ! To je atribut, který dnes ale víc než často bývá naprosto neznámý.

Nebojím se různorodého lesa, ale bojím se bolševníků a křídlatek, které tu dnes bují v přírodě i ve společnosti. Považuji to za zhoubný a houfný polistopadový příklon k definici pojmu svoboda jakožto svoboda s přídomkem „bez morálky.“ Co to přináší světu a společnosti snad všichni víme. Literatura (ale i media, která k tomu trochu patří) zaplavená bolševníkem násilí, trestných činů, pornograficky znetvořené lásky atd. láká naši lidoopí podstatu k napodobování, tím k morálnímu hroucení společnosti a pak k další eskalaci nefestí v literatuře, která pohříchu chce věrně popisovat

realitu a záporné hrdiny a spirála bídy etiky stoupá. Kde tomu bude konec ? Kde to má hranici ?

Nejsem sám, kdo se toho konce bojí. Lidská podstata (ať se to líbí nebo nelíbí) je barbarská a iracionální. Zlo je nedílnou součástí lidské společnosti. Jenom organizovaná civilizace ho drží v nakladených mezích pravidel a morálky. Odtud Boží desatero, hygienická pravidla Koránu, meditace buddhismu ap. (A to jsem ateista !) Tedy i Václavem vyzvednutá pokora. Rozšiřováním těchto postavených mezí ovšem zlo propuká v nejhorší animální podobě.

Literatura je nástrojem údržby těchto mezí. Bezbřehé výlety za jejich hranice je postupně ruší. Z toho mám obavu. Z rozpadu civilizace na lidské bojůvky. Jsa poděšen, napsal jsem několik paveršů na toto téma. Možná je někdy Václav předhodí Kobře k sežrání.

Jsem už dost staře vetčný a tak mentoruji. Je to nemoc stáří . Tak promiňte. Také jsem se před dvaceti lety mnoha věcem smál..

A kdybych měl po tom svém rozčáknutém blábolu udělat nějaký závěr, tak jen dávno známou pravdu, že literatura by měla napomáhat k udržení mezi morálky a etického kodexu a neměla by exhibovat za jejich hranicemi. I kdyby myslela, že tam je pod listím skrytý pramen poznání. Ne, není tam. Největší mozky lidské historie to vždycky dobře věděly. Josef Jindra

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ ...

Robert Fulghum – Třetí přání

Miluju krátké příběhy amerického spisovatele Roberta Fulghuma a vždycky jsem z jeho útlých knih příjemně na větvi, neboť se podivuju nad tím, kde ony příběhy posbíral.

Donesla jsem si od přítelkyně vzácnou zápůjčku - knihu Roberta Fulghuma Třetí přání, neboť osobně knihy nepůjčuju a když, tak jen do důvěryhodných rukou. Originální obal jsem jí zanechala, aby věděla, že její vánoční dárek dočasně opustil její příjemný domov.

Doma jsem knihu nábožně zabalila do tuhého papíru, aby se ani papírová vazba nepoškodila a já se při vrácení vzácného daru nemusela stydět, že jsem s prominutím nějaké čuně, které neví, jak se s knihami zachází.

SVĚDEK - první část zmíněného románu, to byla voda na mou duši - moudra, náměty na skorky jako když vyšije, což ve mně vzbuzovalo libé pocity čtenáře, který musel ulehnout do postele, aby zavčas vyhnal zlého ducha chřipky z těla ven. Místopis Kréty a její společenské poměry mě přiváděly do příjemného snění letních dálek, ale s tím výhledem, že v dohledné době zemi nenavštívíme,

neboť bydlík se do letadla se nevejde a cesta po silnici a lodí by byl výlet minimálně na Dva roky prázdnin. Vydařené akvarely podbarvovaly děj a já jsem ani nevěděla, že mě něco trápí.

ADRIANA A PŘÍPLETY - druhá část jakoby byla z jiného sudu, nebo z planety. Barevné akvarely byly vystřídány perokresbami a děj se přestěhoval do Evropy.

Druhou část asi napsal podle návodu, jak Kočička a Pejsek pekli dort, ale mnoho dobrot dobrý dort neudělá. Příjemný cestopis po Francii, kus životopisu Moneta, detektivka, trihller, toť vše podbarveno vztahy jedné ženy s 2-3 muži, podle toho, kolik je jich na blízku.

Přišlo mi piroteskni, jací jsou Američané neschopni - skoro rok se citově namlouvají, jedou přes půlku světa, aby se na hodinu mohli vidět někde na nádraží, vysolí spoustu peněz za jízdenky, uvidí se a hodinu každý jde svou cestou. Někteří dokonce do jiné postele.

Někdy jsem šla jsem do vývrtky z toho jak "fantastická" byla hlavní hrdinka Alice. V některých pasážích jsem se za své neschopnosti až styděla - violoncellistka, malířka, loďařka, pilotka, všemu rozuměla a všechno znala; schopnosti špiónky a to zaměstnání! Pracovala v supertajném oboru - výzkum duhovek a kromě toho, že měnila převleky, tak měnila i jména podle nálady. Ale co považuji za objevné jsou jeho příplety - výsledek learické poezie. Král Příplet určuje pravidla a může se jednat o následující výsledek ze strany 245:

Alex: Příplety často se hašteří spolu
Max-Pol: Čůřečky potu jim stékají dolů
Alex: Příhody jejich nejsou pro děti
Max-Pol: Na širém moři oliheň zpívá.

nebo

Alex: Jedna Přípleta, co žila na Krétě.
Max-Pol: přišla o rozum krátce po létě.
Alex: Pan doktor potom děl, že mozek jí uletěl.
Max-Pol: na steak ji naklepe či prodá na mleté.

Četbu bych doporučila na dlouhé zimní večery, nebo již do zmíněné postele, pokud tam kromě partnera leží s vámi i nějaká hloupá nemoc. JANOVA

NEJVĚTŠÍ ČECH (ještě jednou)

Otázka za účelem určení největšího Čecha je neurčená. Asi se tím nemyslí vertikální rozměr osoby, ale její lidská velikost. Každá osoba může být velká svým způsobem. Významem. Pro lidstvo, pro Čechy a nejlépe pro obojí. Pokud tedy vezmu to nejlépe pro obojí, pak neváhám :

1) Jan Amos Komenský – ovlivnil pedagogiku tak výrazným způsobem, že ještě dnes se podle jeho učebnic ze 17. století někde učí. Při tom všichni věděli, že je to Čech. A že je to bohužel náboženský exulant.

2) Jan Hus – nejenom svými morálními vlastnostmi dal příklad nejenom svým vrstevníkům v celé Evropě. Čechům dal svou obětí příležitost poznat sami sebe a dokázat si, že se mohou postavit proti světu.

3) T.G.Masaryk – po 300 letech podřízenosti cizí mocnosti dokázal přinést Čechům bývalé sebevědomí a vrátit vlast, pro kterou vytvořil filozofickou podstatu. O jeho uznání ve světě není pochyb.

A největší žena ? Já si myslím pořadí : Ema Destinová, Božena Němcová a Anežka svatá.

Asi každé století mělo své největší osobnosti a porovnávat Přemysla Otakara druhého, Karla Čtvrtého, Jiřího Poděbradského a další a další – to asi nezmohou ani historici. U jejich některých vyjádření mně jde mráz po zádech z nejasnosti, jestli jsem tak zabeđený já nebo oni. V každém případě je tato anketa jen sondou do národa, jehož kvality jsou nejlépe patrné v televizním pořadu Nikdo není dokonalý. Je to asi stejné jako Superstar. Josef Jindra

HRÁTKY S ČEŠTINOU

NORMÁLNÍ NESMYSLY NA "N"

Neruda nám nastínil něco nového, neopakovatelného - názorové naděje.

Neodolatelné novely, nerudou psané, nastiňovaly nám nové názory. Nechtěl nám nové názory násilně naaranžovat, neboť nesnášel nic nepřirozeného a nedokonalého, naopak, nechtěl nic nechat nějaké náhodě.

Neruda nebyl nikdy nulou. Nešlo o náhodné novely novináře. Nerudovy novely nakonec našel nový nakladatel, následoval nemalý náklad. V Nakladatelství nedošlo k netečnosti. nakonec neoplývalo nadšením, Nerudovi nezaplatilo, nemusel naslouchat.

Nedobrý názor nakladatele nedával naději Nerudovi na nový náklad. Nastolil netečnost. Neruda nedostal nic. Nenadával, neklel, ni nelál neférovému nakladateli, neboť náš novelistaneztrácel nikdy naději.

Napsal nové novely, našel nakonec novího nakladatele a nedobrému nakladateli nastavil neohroženě nerudovský nos.

Na shledanou Zlata Zákoutská.

Jak jsem v únorové Kobře informoval vydali přátelé z kruhu autorů Liberecka (KAL) koncem minulého roku druhý Kalmanach. Tentokrát si jej dovolím představit trochu podrobněji. Předně musím obsah rozdělit na dvě části, jednak je to vlastní tvorba autorů KALu, potom publicistická část.

V publicistické části mě zaujal především rozhovor s překladatelem a spisovatelem Vladimírem Medkem, který na sebe upoutal pozornost veřejnosti překlady Gabriela Garcíi Márqueze a především překladem Harry Pottera. Životní filosofie přináší celou řadu zajímavých postřehů, z nichž si dovolím citovat krátkou ukázkou: „*Knížka se stává knihou, teprve když si ji někdo přečte.*“

Zaujal mě i články *Deutschböhmen, vznik republiky, liberečtí Češi, SdP a Mnichov* (autorka Mária Karpašová), líčící osudy Němců na Liberecku v období 1. republiky, či studie Marka Sekyry o maďarském básníku Miklóši Glatter-Radnótim, který studoval v Liberci a zahynul za 2.světové války. Do Kalmanachu přispěl Pavel Charousek dvěma příběhy lidí z Českého ráje, kdy příběh Pavla Šírka, který se ocitá náhle v těžké životní situaci, kdy ochrnul na dolní polovinu těla, může být inspirující pro všechny ty, kteří se těžko vyrovnávají s životními nástrahami. O co veselejší je potom vzpomínání skokana na lyžích Zbyňka Hubače, účastníka olympijských her a současníka Jiřího Rašky.

Nelze přehlédnout ani studii Petra Piší *Česko-lužické vztahy v první polovině 19. století*, kde si autor všimá podílu Josefa Dobrovského, Václava Hanky a Pavla Josefa Šafaříka na rozvoj jazyka Lužických Srbů.

Z tvorby autorů KALu mě zaujala ukáзка z knihy *Návrat pod zelenou střechu* Isy Elgelmannové (německá autorka prožila dětství v Liberci), básnická tvorba Vladimíra Medka, povídka Otto Hejnice *Láska a sázka o Johnnyho Walkera*, básně (i *Tři sonety na léto*) Marka Sekyry, stejně tak *Básně z rukopisu Ludvíka Středy* či povídka žitavské autorky Ingeborg Handschick *Na návštěvě u Pepi*.

V Kalmanachu je zastoupen i Jaromír F. Typlt původem z Nové Paky (např. *Galerie, která nezmizela*) či František Vydra (*Malé muzeum v malém městě*, o muzeu v Chrastavě). Mimochodem František Vydra a náš člen Pavel Vydra, nejedná se náhodou o otce a syna?

Kalmanach je obsahově vyvážený, graficky zdařilý, a tak lze libereckým autorům tak trochu závidět jejich aktivitu, ale na druhou stranu se můžeme těšit na KALMANACH č. 3, který by měl vyjít již v květnu u příležitosti 60. výročí konce 2.světové války.

Václav

IRINĚ

Už asi spíte, na ulici
honí se kočky, stín a stín.
Snem pluje měsíc s kouzelnicí,
chytají květ na včelí rým.

Pak loví v proudu bližních květů
vůni s nadějí biblickou.
Co on dal, chcete dáti světu,
v návnadě láskou magickou.

Ať hvězda, která právě padá,
na vaše přání odpoví.
Když třetí přání neokrádá,

v druhém je výkřik sborový:
„Mé první přání splň, to stačí,
upřímná touha nechytračí!“

JAK PŘEDAT RADOST

Jak předat radost opravdově?
Aby ji život přijal tak,
že nezbývá jen v útlém slově,
že má svou vůni, a též šmak.

Aby zazněla struna, která
prozradí tónem podstatu,
že byť z přepychu nevyvěrá,
zaplatí vždy svou útratu!

Jak říci: „Hele, to se vstřebá,
láska jí propečený chleba.
Ten nevydá Honzova pec.

Tvrdit, že: „Ano.“ - to je kec.
Radost neříká: „Snad?“ či „Že
by?“
Nabízí dopečené chleby.

LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

TANVALDSKÁ LITERÁRNÍ SOUTĚŽ 2005.

Městská knihovna Tanvald vyhlašuje u příležitosti 100. výročí povýšení Tanvaldu na město literární soutěž. Soutěž je rozdělena do kategorií podle žánrů: 1. kategorie: básně, básnické soubory - max. 5 stran textu všech příspěvků dohromady, v případě širšího tematického celku (např. sbírka) možná větší tolerance. 2. kategorie: prozaické práce – max. 10 stran textu všech příspěvků dohromady, v případě širšího tematického celku (např. novela, román) možná větší tolerance. 3. kategorie: studie o významných osobnostech Tanvaldska, historické a vlastivědné práce o vývoji kulturních poměrů na Tanvaldsku - rozsah přiměřený tématu. Prvních dvou kategoriích se může zúčastnit každý občan České republiky starší 15 let. Práce musí být původní, psané na stroji nebo počítači po jedné straně listu A4 (na stroji 60 úderů na řádek, 30 řádek na stranu; na počítači písmo min. velikosti 12, okraje min. 1 cm, běžné řádkování), ve dvou vyhotoveních. Pořadatelé je uvítají navíc na disketě či e-mailem pro případné zveřejnění v Tanvaldském zpravodaji, almanachu soutěže, eventuálně jiných propagačních tiskovinách). Každá práce musí být opatřena jménem a příjmením autora, rokem narození, adresou bydliště, telefonem či e-mailem. **Uzávěrka je 31. března 2005.** Adresa: Městská knihovna Tanvald, Krkonošská 350, 468 41 Tanvald, <http://www.tanvald.cz/knihovna>. Vyhlášení výsledků a ocenění nejúspěšnějších prací proběhne v sobotu 11. června 2005 při celoměstských oslavách 100. výročí povýšení Tanvaldu na město.

Václav (převzato z LISTŮ ASON klubu)

POŠTEFANSKÉ OHLASY

Obdržel jsem e-mail, v němž Jarmila Novotná požádala o poskytnutí textu o Prochorovi časopisu KOBRA. Jsem překvapen touto žádostí (!). Text v příloze zasílám. Není šťastné komentovat vlastní kroky. Přesto považuji za správné připojit několik odstavců, abyste si dotvořil mozaiku mého počínu:

--již maminka Štěpána Šafránka z Básníků pravila, že chlap může psát verše, ale musí včas přestat,

--spisovatel příslušný Ladislav Pecháček v knize Červená rozeta nepovažuje za šťastné, čte-li autor vlastní řádky (navíc nemám dobrou výslovnost),

--text dle skutečného dění vzniklý jest výrazem mého vztahu k Prochorovi, podtržený pak tím, že lidé mu blízcí starostliví byli nad jeho zdravotním stavem a věří v jeho lepší zítřky,

--dění štefanskému nerozumím, léta jsem stál mimo, v únoru 2003 jsem byl Prochorem osloven, abych přišel byt úředníkem t.č. hořickým - poslechl jsem a vloudil pár vět o lidech, kteří chtějí udělat radost druhým; nevím jest-li Štefan prestiží či recesí (prostředí železnické sokolovny či hospody v Robousích je pochopitelně jiné než kulturní domy v Nové Pace či Hořicích), nevím zda má význam nominovat malé krásné lidi, kteří po léta konají v povodí Bystřice, Javorky, Mrliny, Rokytky, Olešky, Cidliny a jinde mnoho dobrého, leč nesrovnatelného s JMP; hodnota počínu i lidí různá možná jest ...
Dobré dny přeje a zdraví: Jan Vaníček

O Prochorovi

S Prochorem za šera, v adventu zvečera
setkali jsme se znova:
na biblické dílně přednášela pilně
Tereza Dubinová.

Pro Mirka Procházku měl jsem pak otázku,
ta nešla vzít už zpátky,
když tehdy při kašně ptal jsem se nešťastně,
jak bude trávit svátky.

Poslouchal jsem slova, že na čas z domova
odchází – zlobí zdraví,
snad lékař některý na břehu Jizery
mu jeho klouby spraví.

Velebím doktora, zachránil Prochora;
Mirek má plno práce.
Ať se z ní raduje, Štefanům kraluje
nejen dnes v Nové Pace !

Jan Vaníček, Jičín
25. únor 2005

ŠTEFAN V NOVÉ PACE

Deváté udílení Jivinského Štefana se konalo v novopackém MKS tradičně v pátek 25. února 2004 a potěšitelné bylo, že LIS byl hojně zastoupen nejen co do počtu nominací, ale též fyzicky řadou autorů a autorek. Bohužel ani tentokrát neměl nikdo z LISáků štěstí a nevylosoval si ono červené srdíčko přinášející sošku Štefana.

Ale myslím si, že losování a nakonec i rozhodnutí poroty o udělení Štefana za dlouhodobou činnost na poli kultury, bylo obojí spravedlivé. A vítězům, občanskému sdružení Lodžie i paní Věře Rychterové, blahopřeji!

Děkuji i pořadatelům, kteří se zhostili úkolu dobře, i když opět trochu jinak než vloni Železničáci či v roce 2003 Hoříčáci. Jen jsem měl pocit, že trochu chybělo více lidí (především těch nominovaných). Že by chřipka, nebo je Nová Paka pro Jičínáky moc daleko?

V každém případě dal LIS o sobě vědět. Prochor byl nepřehlédnutelný, nezapomínejme ani na práci Martina Žantovského při přípravě únorových Prochorovin, kde společně s Prochorem připravili krátké medailónky všech navržených jednotlivců i spolků a sdružení.

A tak nám nezbyvá přiložit ruku k dílu i v roce 2005, aby LIS a jeho členky a členové nechyběli při jubilejním desátém udílení Štefanů, které se uskuteční (kdo ví, v kterém místě bývalého okresu) v sobotu 25. února 2006. Budu Vám držet palce!

Václav

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 6. Číslo 3. Březen 2005
(15. března 2005)
www.kobra.zde.cz